

POSTANOWIENIE Z DNIA 5 CZERWCA 2012 R.
WO 10/12

Wniosek o rozstrzygnięcie wątpliwości co do wykonania orzeczenia, złożony w trybie przewidzianym w art. 13 k.k.w. przez inny sąd niż wykonujący orzeczenie w postępowaniu wszczętym zgodnie z art. 9 k.k.w., jako niedopuszczalny, należy pozostawić bez rozpoznania.

Przewodniczący: sędzia SN M. Pietruszyński.

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Wojskowej wniosku Wojskowego Sądu Okręgowego w P. o rozstrzygnięcie – w trybie art. 13 § 1 k.k.w. – wątpliwości co do wykonania wyroku Izby Wojskowej Sądu Najwyższego w W. z dnia 23 listopada 2011 r., w części dotyczącej pkt. B. II uchylonego wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 16 maja 2011 r., w którym zawarto rozstrzygnięcie o uniewinnieniu oskarżonego Stefana P. od popełnienia przestępstwa zarzucanego mu w pkt. 2 aktu oskarżenia,

wniosek p o z o s t a w i ł bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Stefan P. został oskarżony o popełnienie pięciu czynów zabronionych, z których trzy wyczerpywały dyspozycję art. 228 § 3 k.k. , jeden art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k., a ostatni dyspozycję art. 305 § 1 k.k. w zb. z art. 231 § 2 k.k. Tym samym aktem oskarżenia został objęty ppłk. rez. Henryk W., któremu zarzucano popełnienie kilkadziesiątu przestępstw, w znacznej części o charakterze korupcyjnym. Wojskowy Sąd Okręgowy w P.

wyrokiem z dnia 16 maja 2011 r. uznał m.in. oskarżonego Stefana P. za winnego popełnienia przestępstw określonych w art. 228 § 1 k.k., art. 271 § 1 k.k. (przyjmując inną kwalifikację prawną czynów od tej zaproponowanej w akcie oskarżenia) oraz przestępstwa określonego w art. 228 § 3 k.k. (po połączeniu dwóch czynów zarzucanych w akcie oskarżenia i kwalifikowanych z art. 228 § 3 k.k. i art. 305 § 1 k.k. w zb. z art. 231 § 2 k.k. w jeden czyn zabroniony). Za te przypisane przestępcze zachowania wymierzono oskarżonemu odpowiednio kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, 6 miesięcy pozbawienia wolności, roku pozbawienia wolności. Jako karę łączną wymierzono rok pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 2 lat. Tym samym wyrokiem uniewinniono Stefana P. od zarzutu (określonego w pkt 2 aktu oskarżenia) popełnienia czynu zabronionego kwalifikowanego w akcie oskarżenia z art. 228 § 3 k.k., a dotyczącego przyjęcia korzyści majątkowej w związku z nierzetelnym odbiorem prac wykonanych w kotłowni nr (...) w Ś. Wyrokiem tym został również skazany ppłk. Henryk W.

Wyrok ten, również na niekorzyść Stefana P., zaskarżył prokurator i podnosząc błąd w ustaleniach faktycznych w postaci niedostatecznego uwzględnienia, przy orzekaniu kar orzeczonych wobec oskarżonego, wszystkich dyrektyw sądowego wymiaru kary, wniósł o wymierzenie kary roku pozbawienia wolności.

Wyrok został zaskarżony także przez obrońcę oskarżonego, ale jedynie w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu w zaskarżonym wyroku. Zakresem żadnej apelacji nie objęto rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji dotyczącego uwolnienia oskarżonego od zarzutu popełnienia czynu określonego w art. 228 § 3 k.k. opisanego w pkt 2 aktu oskarżenia.

Sąd Najwyższy – Izba Wojskowa wyrokiem z dnia 23 listopada 2011 r., uchylił zaskarżony wyrok w całości i sprawę również oskarżonego

Stefana P. przekazał Wojskowemu Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania.

Ponownie rozpoznając sprawę oskarżonego Stefana P. Wojskowy Sąd Okręgowy w P. powziął wątpliwość, czy uchylenie przez Sąd Najwyższy wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w P. w zakresie odpowiedzialności karnej Stefana P. dotyczyło wszystkich rozstrzygnięć zapadłych w uchylonym wyroku, czy też uchylenie wyroku nastąpiło w granicach zaskarżenia wskazanych w obu apelacjach. Zdaniem Wojskowego Sądu Okręgowego w P. jest on organem *de facto* wykonującym uchylający wyrok Sądu Najwyższego – Izby Wojskowej, a dokładne ustalenie granic przekazania umożliwi prawidłowe prowadzenie postępowania sądowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Ustalenia sprawy wskazują, że Wojskowy Sąd Okręgowy w P. powziął wątpliwości co do zakresu odpowiedzialności karnej oskarżonego Stefana P., nie w toku czynności związanych z wykonaniem orzeczenia w postępowaniu wykonawczym, ale w toku ponownego postępowania jurysdykcyjnego i o ich wyjaśnienie wystąpił do Sądu Najwyższego – Izby Wojskowej w trybie art. 13 § 1 k.k.w. Wskazać zatem należało, że zgodnie z treścią art. 13 § 1 k.k.w. postanowienie wydane na podstawie tego przepisu ma umożliwić jedynie wyjaśnienie wątpliwości, które mogą powstać na skutek nie dość precyzyjnych czy ogólnych sformułowań zawartych w orzeczeniu i postanowienie to może dotyczyć jedynie wykonania orzeczenia lub zarzutów dotyczących obliczenia kary, a nie innych kwestii podlegających rozstrzygnięciu przez sąd w formie decyzji procesowych na podstawie innych przepisów. Istnienie art. 13 § 1 k.k.w. ma zatem na celu pozostawienie w gestii sądu, a więc organu mającego nadrzędne znaczenie w postępowaniu wykonawczym, wyjaśnienie wątpliwości, które mogą powstać w toku wykonywania orzeczenia (por. Z. Hołda, K. Postulski:

Kodeks karny wykonawczy. Komentarz, Gdańsk, 2005, s. 113). W świetle tej argumentacji i okoliczności sprawy należało uznać, że Wojskowy Sąd Okręgowy w P. występując z wnioskiem o wyjaśnienie wątpliwości nie był sądem wykonującym orzeczenie i wniosek ten nie został złożony w toku postępowania w przedmiocie wykonania orzeczenia, wszczętego zgodnie z art. 9 k.k.w. W tej sytuacji wniosek ten należało uznać za niedopuszczalny. W treści art. 13 k.k.w. nie przewidziano jednak formy rozstrzygnięcia w sytuacji niedopuszczalności wniosku. Poszukując formuły rozstrzygnięcia, należało odwołać się do przepisu art. 19 k.k.w. normującego kwestię orzekania sądu na wniosek lub z urzędu i, wnosząc z zastosowaniem reguły *a minore ad maius* z treści pomocniczo zastosowanego § 3 tego przepisu, wniosek o wyjaśnienie wątpliwości co do wykonania orzeczenia złożony w trybie art. 13 § 1 k.k.w. nie przez sąd wykonujący orzeczenie, jako niedopuszczalny, pozostawić bez rozpoznania. Pomimo treści zapadłego rozstrzygnięcia, Sąd Najwyższy widząc brak zdecydowania Sądu pierwszej instancji co do zakresu rozpoznania sprawy, uznał za celowe wskazanie na prawidłowość tego wyводу, zamieszczonego w uzasadnieniu postanowienia, w którym odwołano się do analizy granic zaskarżenia zakreślonych w apelacjach i treści art. art. 447 § 2 i 434 § 1 k.p.k.